

LO GRINHON

LA GAZETA D'ARDECHA EN VIVARES D'EN SAUT

N° 31 IVERN DE 97-98

SOMARI

- 1 - Cuèsina e lenga d'Archecha
editò
- 2 - Que de nòve ?
novelas d'aici e d'enquesiam
- 3 - La Purusia
Marie Mourier
- 4 - L'engana
Gui Legrand
- 5 - Lo cosin Giraud
Auguste Chambouleyron
- 6 - La Purusia (suite)
Mòts croisats
Publicacions
- 7 - Lo beure e lo minjar
La doça (Luceta Rochièr)
- 8 - Encara de novèlas

LO GRINHON es la gazeta de l'associacion occitana "PARLAREM EN VIVARES" de vès ANONAI.

Es mandat a tots los aderents.
Per lo receure, mandar 50 F a:

LO GRINHON
André Duclaut
Pailleras 07430 DAVEZIEUX

Faire lo chèc a l'ordre de
PARLAREM EN VIVARES
Las adesiions partan dau 1° de Janvièr e
s'achaban lo 31 de Decembre.

CUÈSINA E LENGA D'ARDECHA

Quand disem de quauqu'un : "aqu'es 'na granda gola !" aquò vòl dire que parla tot lo temps, qu'a totjorn quocòm a dire sus tot e que zò fai saver naut e fòrt. Poiriem mai dire "aqu'es un badagòrja" o encara "a la lenga tròp lònja". Pasmens aquèla lenga sèrv pas solament per barjacar e dire de mau dau vesin. Dis mai de mòts d'amor o de dolor. Chanta, brama, marmota o, de fès, quequeta.

Mas aqueste muscle, qu'es totjorn a l'abrit e pasmens totjorn banhat, es l'otís que nos baila un daus mai grands plasers sus aquesta terra : minjar. Parlo pas de minjar per viure mas de gostar, tastar, lichar, beure... Tot çò que fai que los òmes (vòlo dire "las femnas" lo mai sovent) an inventat la cuèsina. E, en Ardecha, avem de recetas pro gostosas per nos bailar l'envèia de nos amassar autom d'una taula e s'i faire petar la lenga -pareis que lo vin la deslia.

Luceta Rochièr a comprès l'important daus dos travaux de la lenga e mescla los dos plasers dau raconte e dau minjar. Plaser de nòstra lenga occitana e plaser de la bocha, per dire e gostar nòstre pais. Los mòts e los aliments s'entortuvelan dins lo fiu de las sasons. Lengas per minjar e lenga per pas essublar.

Lenga de la savor e savor de la lenga.

M.N.

ASSEMBLÉE GÉNÉRALE LE 28 MARS 15 H

Que de nôve ?

SAVORS D'ARDECHA AU FIU DE LAS SASON Cuèsina e tradicions

Lo livre de Luceta Rochièr ven d'espelir coma una promèira flor de la prima. Mancatz pas de la culhir. I trovaretz un boquet de recetas que mescla *lo lait de pola, la trambleta, la bombina, lo brutla-gola, lo fojon o lo panten*. E tant d'autres !

Una promèira partia raconta los travaux de chascùe mès, las festàs, las tradicions, e nos baila d'ideias de recetas. Après quauquas pajas de gentas fòtòs de colors, la seconda partia explica mai de 130 recetas.

En mai de las fòtòs colors dau metan, quasi chasca paja es illustraa de dessens e gravuras. Los dessens son de Christan Rochièr : la cuèsina es familiala ! Lo tot dins una cuverta coloraa.

Vos en diso pas mai que la fam me pren e que pòio que vos conseilhar d'achatar aqueste livre.

Los abonats dau Grinhon benefician d'un pretz de 85 F (en luòc de 95 F). Veire paja 6.

LE GENIE DE LA LANGUE OCCITANE

Relevées dans le Journal de l'Hérault, dans un hommage à Max Rouquette de Philippe-Jean Catinchi, journaliste au "Monde", ces observations sur le style de l'écrivain *"qui doit beaucoup au génie de la langue occitane, celle qui fit naître la première grande littérature occidentale moderne à l'aube du XIIème siècle"*... Le journaliste parle d'une *"culture entravée, d'un idiome qu'on a cru sacrifié sans appel et qui déjoue les ténèbres de l'oubli, résurgence miraculeuse d'un occitan terra incognita des explorateurs frileux de la littérature contemporaine"*.

ESSUBLATZ PAS

ASSEMBLÉE GÉNÉRALE DE PARLAREM EN VIVARÉS

Samedi 28 mars à 15 h 30
Salle du GOLA Résidence J.Jaurès
34 avenue de l'Europe ANNONAY

PAYS DE GALLES

L'article 2 de la constitution française ne reconnaît que le Français comme langue de la République. C'est en s'appuyant sur cet article que l'Etat français refuse de signer la Charte Européenne des Langues Minoritaires et Régionales qui devrait permettre à ces langues - dont la notre, l'occitan- une certaine reconnaissance dans les pays où elles sont parlées. Ces communautés linguistiques de l'Union Européenne se sont regroupées dans le Bureau des Langues Moins Répandues. Son conseil d'administration vient d'élire un nouveau président : un slovène d'Italie. Il remplace un gallois. Le Pays de Galles fait partie du Royaume Uni et possède une langue propre qui appartient au groupe des langues celtiques, comme l'irlandais ou le breton.

A l'occasion du Festival "Celtitudes", Jim Rowlands, un chanteur gallois, parle de son pays et de sa langue dans Musiques Traditionnelles Rhône-Alpes, journal du CMTRA. Il explique que *dans le Nord du Pays de Galles, il y a cinq cent mille personnes qui parlent le gallois à l'école, dans les bureaux, à la maison, comme vous parlez le français. C'est quelques chose qui est très vivant. Mais il faut dire que les grandes villes du pays, qui sont toutes dans le sud, sont toutes anglophones*. Maintenant, après un référendum, le Pays va être doté d'un parlement qui, sans lui donner l'indépendance, lui accordera une certaine autonomie d'expression et de reconnaissance. Cependant, sa culture et sa langue n'en sont pas pour autant sauvées. *Il faut dire que depuis huit siècles que le Pays de Galles est "attaché" à l'Angleterre, c'est quand même incroyable que la langue ait survécu jusque là. C'est sûr que ça doit continuer*. Heureusement, des lois britanniques reconnaissent des droits au gallois. Depuis 1967, le Parlement Britannique a voté une loi qui maintient la langue galloise à égalité avec l'anglais.

Peut-on rêver qu'un jour, l'Etat français reconnaisse, lui aussi, les langues qui vivent encore sur le territoire de la République ?

M.N.

LA PURUSIÁ

Quand mon paire ne'n parlava d'aquela maladiá qu'avio atrapaa l'ivern de mos quatre ans e qu'avíá mancat de me faire merir, au monde que li demandavan çò qu'avio pres, disiá qu'avio atrapat una purusia

Quand auvissio aquò me pensavo dins ma petita tèsta que benlèu avio començat de me purrir tota viventa.

Aquò fasiá dos o tres jorns qu'èro malauta, aquesta fes, ni los emplastres, ni las tisanas me fasián garir, avio pas lo temps de m'endormir que m'esvelhavo en plorant, fasio de songes eifanhós, tremblavo e suave de tota la fièvra que mè teníá.

Mos parents que savián plus que faire per me sonhar mandèran quèrre lo medacin. De ma maison a Sant-Farciá faliá una bona ora de chamin a faire a pè. Lo medacin, ile, anava en mòtò, mas aube, poviá pas trauchar joca ès nosautres e coma aquò li fasiá eimai d'achabar a pè la montaa per s'evitar aquela pena, demandèt en mos parents de me portar en son davant ès nòstres vesins que restavan un pauc plus bas.

Bien paquetaa dins una flaça me davalèran doncas. En l'esperant aqueles brave monde nos avían fait rintrar, se trovava qu'avían dejà de la visita, las damaisèlas de l'escòla en se permanent avían rintrat beure lo café. Èro pas tròp espauríá, ma maire me teníá sus sos janolhs, tot lo monde me calinavan, me fasián de risetas e tant de mias einoiosas que ne'n passavo le dessus de ma man sus mas gaunhas per las eissuiar.

Quand lo medacin fuguèt aquí, se botèt a m'avisar; Avíá l'aire pas comòde. Redda de peur, ausavo pas tròp repitar quand pausava sa gròssa tèsta e son aureilha tota freda sus mon ventre e mon eschina en me fasant rafetar. Mas qu'èra pas achabat, veiquíá pas que davant tot lo monde me preniá ma

temperatura. Qu'èra la promèira fes de ma viá qu'un medacin m'avisava. En aquel temps tant de monde encara naissián e se'n tornavan sans de fes aver jamai de lhur viá vegut un medacin.

Mas fau dire qu'un pauc pertot se trovava totjorn una femna que s'entendiá per las naissenças e las maladiás, sonhant lo monde aube de tisanas, d'emplastres de totas sòrtas ne'n garissián tant, de meme que quauques rabilhaires d'aici d'ailai, n'en resta encara, que solatjavan sovent tant bien que povián. D'autres mai que savián sonhar las bestias. Totas aquelas personas corrián rendre service solament per amitièr.

Enfin ma maire me tornèt abilhar e m'assetèt sus sos janolhs dau temps que lo medacin escriviá sus un papièr. Quand tornèro ausar avisar lo monde, plus dengun soriíá, e de me pensar que totas aquelas personas m'amavan plus, qu'èran fachaas, que me trovavan vilana e d'aver defèci d'una maniera que ne'n pensavo plus qu'a m'escondre en sacant ma tèsta dins los braç de ma maire.

Assetaa au caire, la damaisèla Sòfi, la mai vielha de totas, eissaiava de me prendre dins sos braç en me disant, en patois bien sur: "Vene un pauc aube mi ma petita, siás pasmens tròp malauta, mi t'amo tant me fai regret".

Lo medacin avíá marcat quauquas medacinas. Lo siròp sucrat èra pas penable a beure, mas çò qu'ai jamai eissublar aqu'es los famós banhs de mostarda que faliá me faire prendre si volián que garisse. La sentor, l'ai encara dins lo nas e, coma aquò me picotava de pertot, talement que ne'n repitavo d'una maniera que ma maire patissiá a me tenir dedins. Pasmens faliá los prendre aqueles banhs que parèis que los medacins fasián prendre quand povián plus ren faire per

L'ENGANA

Aventura gaireben vertadièra dau segle vint.

L'enveja me pren de vos contar una istoera que m'arribèt fai quauques temps, dins un pais luenh dau Vivarès e mai fòra l'Occitània. Per parlar franc, se poiriá qu'aquò m'arribèt pas, mas òm es pas jamai segur de ren.

Savi pas si o savetz, mas soi pas d'aici, ièu. Vos parlèri un còp d'un caire d'Auvernhà nauta d'ontè ma grand èra sortida. Aquesta grand'maire èra montada a Paris ambe los sieus que volián trobar de trabalh. E dins aquela vilarassa, rescontrèt mon grand qu'èra tanben montat a Paris per i trabalhar. El veniá pas de luenh : d'un vilatjon dau sud d'Isle de França. Mas èra arribat per la mema gara e èra demorat tot naturalament dins lo quartièr daus Auvernhats. Los parents de mon grand francilian èran proprietaris d'un pichòt ostal de paisans que, fin finala, me revenguèt per eiretatge e ontè m'agrada de viure mantun còps dins l'annada.

Aquò fai qu'un jorn me permenavi dins la forest bela pròcha d'aqueste ostalon quand auviguèri un tarabastal de bramadissas a espantar totes los sanglars dau caire. M'avancèri dins la direccion d'ontè veniá aquel rambalh ç, arribat a la bròa d'una clarièra, vegèri una mena de baudufa giganta que fasiá gaireben cinc metres vint e trèz de tom. Près de l'escaleta que davalava de la baudufa, n'i aviá dos omenets daus vestits estranges, ambe una pichòta còa verda que vesiaí bolegar aval de lor rastel. Davant eles, n'i aviá dos gendarmas (podián pas veire lor còa, sans aquò aurián agut de dobtes sus la natura terrestre de lors entreparlaires). Era lo brigadièr que bramava, ambe l'accent de Ménilmontant :

- Arrêtez d'vous fout' de nous ! La forêt est interdite à tout véhicule. Montrez-moi vos papiers ou j'vous aligne.

Un daus omenets respondiguèt :

- Mas enfin, perqué parlatz pas coma de costuma ? Compreni ren a çò que voletz ! E perqué sètz abilhats coma aquò ? De que s'es passat dempuèi que sèm venguts ?

Eri completament estabosit. Semblavan d'extraterrestres e parlavan la lenga d'òc. Lo brigadièr tornava brammar :

- Mais qu'est c'que c'est qu'ces zigotos ?

Lo gendarma, que deviá seguir de près l'actualitat, diguèt alara :

- A mon avis, c'est des clandestins. Les frontières de l'Europe sont des vraies passoires. J'pense qu'i viennent des pays d'est.

E lo brigadièr de respondre :

- Allez ! Sortez les menottes, on les embarque.

Vesent aquò, sortiguèri dau boès e me sarrèri daus avesques que coneissiá un pauc per aver begut un canon (o dos) amb'eles a la festa dau vilatge.

- Vous pouvez les laisser, chef, je les connais. Ils sont du nord de l'Espagne et c'est la première fois qu'ils viennent en vacances chez nous.

- Ah ! Voyez, Balandart, qu'i sont pas d'est, faguèt lo brigadièr a son colega. Mes grands-parents étaient polonais, j'les aurais compris.

Los blus partits, ambe la promessa que "les espingoins allaient décaniller", diguèri aus omenets :

- Avètz la crespina que coneissessi la lenga que parlatz. D'ontè sètz per praticar aquel biais de parlar ?

- Sèm de la planeta Trifolàs e sèm venguts, fai una centenada de vòstras annadas. Aviam promès de tomar mas avèm pas poguts venir pro lèu per veire lo monde qu'aviam conegut, que sus terra, vivètz pas tant de temps que nosautres. Es amb'el qu'avèm après vòstra lenga. Mas perqué los dos òmes que son partits savon pas parlar normalament ?

- Parlan la lenga dau pais ontè sèm.

- Mas quand sèm venguts l'autre còp, tot lo monde parlava coma vos.

- Pas possible. Vos sètz enganats. Coma avètz fait per arribar dins aquel endrech de la terra ?

- Avèm programar nòstre novel ordinator ambe las letras FONT-BL.

- Aquò's normal que foguèssetz arribar aici, près de Fontainebleau.

- Qu'es aquò, Fontainebleau ? Volèm anar a Fontbelon, Sant-Estève de Fontbelon.

Comprenguèri l'engana ! Nòstres amics se cresián en Ardèche e èran en Seine-et-Marne. Se sèm ben explicats. Lor diguèri qu'aïlas ! lo monde de Fontbelon parla, a l'ora d'ara, coma lo de

Fontainebleau, mas que, si vòlan i tornar, demòran totjorn de gens per parlar la lenga vertadièra e lor bailèri d'adreïças.

Son tomats dempuèi sus Trifolàs faire programar lor ordinator ambe FT-BELON, e me pensi que los amics de vès Aubenas tardaran pas de los veire arribar. Es aisit de los reconeisser : an una pichòta còa verdejanta que bolega sans relambi coma la d'un vedel. Son braves qu'es pas de creire ! E si volètz lor faire plaser, fasètz lor manjar de las tartiflas ambe de lard : n'an gardat un sovenir esmogut dempuèi un segle.

Gui Legrand

Vocabulari

engana = error
gaireben = quasi
segur = sur
mantun = mai d'un
espantar = espaventar = faire pauc
tarabastal, rambalh = grand brut
baudufa = bodifa (toupie)
rastel = colona vertebrala
estabosit = estonat (e encara mai)
crespina = chança
vedel = vèl (veau)

LO COSIN GIRAUD

Lo Guste Giraud de vès Vals èra un cosin, remudat de german, de ma grand. S'èra maridat en secondas nòças eme una Nòrmanda, la Berta, après aver pres sa retrèta daus chamins de ferre a Paris. Avian tot perdut en Nòrmandia pendent la guerra. Après, s'èran retirats vès Vals onte lo Guste èra brolhat. E mema sa retrèta presa, voguèt anar trabalhar encara quauque temps a la sorça d'aiga minerala onte empaquetava de botelhas (aquòdonc prenián tot lo monde, joine o vielh, que l'i aviá pas de chaumatge coma iara).

Aqu'èra un petit òme, tot redond, e bofava totjorn coma una lebrana a causa de son asme, surtot quand montava vès nosautres per cardar la lana eme sa carda, quand refasiam nòstos matalas...Fasiá pas una frasa sans dire : "Comprenètz ma sinhificacion ?"...E parlava totjorn de çò qu'aviá fait o vist a Paris, e de l'ostau de sa femna en Nòrmandia qu'èra estat bombardat, e qu'èran sinistrats, que lo gouvernement deuriá los indemnizar, e patin e cofin...Los autres ovrièrs, qu'èran totes bien pus joines que iel, avián fenit per ne'n rire perqué repetava totjorn las memas causas. E iel, o preniá mau, èra totjorn seriós, compreniá pas lo rire...

Un jorn, entremèi sas botelhas que deviá empaquetar, de que tròba pas ? Doas bricas estachadas e un papièr ; l'i aviá escrit : "*Pour les sinistrés de guerre. Pour reconstruire votre maison en Normandie.*" Devenguèt tot rotge

talament èra inquiet e anèt trobar lo còntremestre, pausèt las bricas sobre lo burèu en disent : "Vequí çò que m'an botat entremèi las botelhas !" Lo còntremestre diguèt aus ovrièrs qu'aqu'èra pas de causas a faire... Mès, lo lendeman, lo Guste Giraud trobèt encara un rat crebat entre sas botelhas. Faguèt ni una ni doas, tornèt veire lo còntremestre en lhi portent, aqueste còp , lo rat crebat que teniá per la coeta. "Vetz, çò diguèt, tomat mai ! Aquò's d'assurat lo mème que m'a adut de bricas per mon ostau !"

Aqueste còp lo còntremestre aguèt pas enveja de rire e botèt a pè aquel qu'aviá fait 'quò. E dempuèi aquel jorn, laissèran lo vielh tranquile.

Auguste Chambouleyron

Vocabulari

causas = chausas, veiaas
cosin remudat de german = cosin en second
eiveja, enveja = envèia
lebrana = labrena (salamandre)
redond = rond
sobre = sus

LA PURUSIA (suite de la paja 3)

sauvar los malautes.

Nòstra plus près vesina montava doncas a chaa fes donar un còp de man a ma maire per me banhar. L'aiga me picotava totjorn e, dedins, repitavo encara coma un veson, mas la brava femna me teniá si bien dedins, d'una ponha solida m'enfonsant las espanlas dins l'aiga una après l'autra, a mesura qu'eissaiavo de me levar e sens m'escotar me fasiá trempar tot lo temps marcat per lo medacin, si bien qu'achabèro per garir. A bien garir meme e qu'es per causa qu'après tant de temps d'aquò, estant encara aici-bas, pòio vos racontar la mai gròssa de totas mas misèras d'enfant :

Ma famosa purusiá que s'es pas laissaa eissublar.

Marie MOURIER.

Vocabulari :

Purusiá : plurésie.

Eifaniós : affreux.

Sant-Farciá : St-Félicien, Ardèche.

Trauchar ès nosautres : traverser jusque chez nous.

Faire eimai : Trouver pénible.

Flaçaa, cubèrta : couverture.

Mia enoiosa : baiser ennuyeux.

Gaunhas, gautas : joues.

A chaa fes : de temps à autre.

Sacar (dins) : Rentrer (dans).

Veson, vèrm : ver de terre.

MOTS CROISATS dau Gui

	A	B	C	D	E	F	G	H	I
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									

1 - Pola a bon Diu. 2 - Podem l'esser de colèra. De solelh o sus una roá. 3 - Mai agradiu d'avuir que OK. Chimista alemand plan conegut a la cosina.

4 - Cap-luòc de canton dau Bas-Bhin. Acòrdi de St-Petersborg. 5 - Pichòt estable

6 - Garantía de confòrmitat en França. Factor de sang

7 - Textil natural. Fabricant francés de veituras

8 - Botar en mai.

A - Patria de Mistral. B - Garantía d'origina. Institut de sondatges. C - De gens curios. Diplòma. Mièg-torn a senestre. D - Picòdon de la Cevena gardonenca.

E - Aima pas brica. Au mitan de Paris. F - Regal de las vachas. G - Arrosa Besiers. Sant de Bigòrra.

Parlarem en Vivarès a publié :

Ièu savo una chançon - Chanteurs de langue occitane du Haut-Vivarais - Atlas sonore Rhône-Alpes N°1 (en occitan et en français), 1 CD + livret : 100 F

Haut-Vivarais - Chanteurs de langue occitane du Haut-Vivarais - Atlas sonore Rhône-Alpes N°5 (en occitan et en français), 1 cassette + livret : 90F

J.Cl. Foret "La Peira d'Asard" roman, en édition bilingue Français - Occitan - (A Tots - OC/OÏL & Parlarem en Vivarès) : 100 F

Marc Nouaille : *Coma quò* - 12 chansons, (occitan), 1 cassette : 70F

Paul PAYA Folklore d'Ardèche - Contes, anecdotes et fariboles de la région de Saint-Agrève, en occitan (graphie de l'auteur) et en français, illustré, textes occitans traduits, Réédition : 85F

Lo Grinhon - La gazeta dau Vivarès d'en naut - bulletin de l'association, paraît 4 fois par an (8 pages). Les 20 premiers numéros sont encore disponibles : 4 numéros : 50 f.

NOUVEAU : SAVEURS D'ARDECHE

de Lucette Rouchier. (prix spécial abonnés)

Lire en p. 2

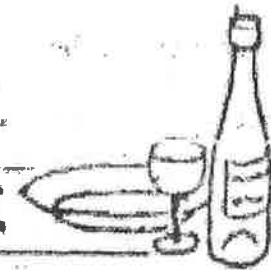
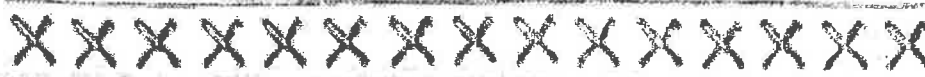
Commander à : Parlarem en Vivarès

Marguerite Granger, Clémencieux,

-07430 VERNOSC-LES-ANNONAY

Ajouter 15 F pour le port.

LO BEURE E, LO MINJAR

La DOÇA de SANT-AGREVE

"La Doça" es una especialitat dau planòl de Sant-Agreve que se minja per las velhaas d'ivèrn. Se ditz que chasca familha a son biais de far. Una amiga a ben vòlgut me bailar doas recètas per lo Grinhon.

LA DOÇA (promièr biais de far)

- 4 trifòlas moiènas
- Fruts copats en carrelons "a discrecion" : (poms, peras, prunèus, figas)
- Farina de seia.

. Botar dins una casseiròla pro bèla : 1,5 litre d'aiga, 1/2 litre de lait, un pauc de burre, las trifòlas. Salar un tantinet. Far cuire.

. Escrasar puèi las trifòlas dins lo liquid de cuèisson. Laisser refresir.

. Apondre en alternància una punhaa de farina, una punha de fruts ecc. 1/2 veire de sucre. Mesclar ben. Fau que siase ni tròp colant, ni tròp espés mas mai espés que colant !

. Quand la mescladura es "coma fau" la botar dins un plat a forn en tèrra o en fonta, saupodrar de farina de seia (coma per far un cubercèl), botar au forn moien peraquí 2 oras de temps.

LA DOÇA (second biais de far)

- 500 gr de farina de seia
- 250 gr. de sucre
- Fruts copats en carrelons "a discrecion"(poms, peras, prunèus, figas)

. Desleiar la farina e lo sucre daube d'aiga fins que la pasta faguèsse un riban pro espés.

. Apondre los fruts, botar dins un plat a forn en tèrra o en fonta. Plantar, un pauc de pertot, de brins de palha dins la pasta (coma de pichòtas chaminèias).

. Far cuire dins un forn moien 2 oras a 2 oras e mieja (picar la pasta per verificar la cuèisson).

Vocabulari : A discrecion : à volonté (en fonction de ce dont on dispose).

Ici, Lucette nous donne des recettes d'une amie mais savez-vous que son livre de cuisine est paru ? Non ! Qu'es pas possible ? Despechatz-vos de legir las novelas p. 2 ! e descuvretz

SAVEURS D'ARDECHE AU FIL DES SAISONS Cuisine et traditions
SAVORS D'ARDECHA AU FIU DE LAS SASONS Cuèssina e tradicions

Encara de Novelas

Une Amicale des élus occitans d'Ardèche

Una associacion amicala d'elegits occitans d'Ardecha es en preparacion. Una promeïra reunion se tenguèt a Tuèis (Thueyts), a la maison de la comuna, presida per lo Mera, Daniel Teston, au mes de Janvier de 98.

Aquesta amicala se prepausa de recampar los elegits dau departament que reconeisson la *chausa occitana* (cultura e lenga occitana). Partant d'aquí, vòlon participar a la viá politica, sociala, culturala e economica d'encuèi.

Meras, adjunts, conselhiers municipaus, generaus, regionaus e mai deputats e senators pòion far la demanda per rintrar dins aquesta amicala. Las associacions que trabalhan mai per la promocion de la cultura occitana pòion mandar un representant.

Lo Grinhon soèta qu'aquela amicala recampe pron de monde per que pasmens s'auvisse au país la paraula occitana.

L'Armanac de Mesclum

Qu'es un genti petit liure (135 pajas) que nos arrivèt de Marselha per 1998. Contèn de novelas, d'articles, de contes d'una bona vintena d'escrivans occitans. De que passar de bons moments de lectura.

Per lo comandar : 60F + 15F (per la posta) a Joanina Dugas, 52, Allée de la Grande Bastide Cazault - 13012 Marseille.

Mesclum es lo titre d'una paja especiala que pareis tots los dijòus dins lo jornal *La Marseillaise*. Tota la paja es en occitan daube d'articles, de novelas e tota sòrta d'informacions sus la viá occitana culturala e politica d'encuèi. I a mai un fulheton policier !

Abonament especial : 230 F : *La Marseillaise* (Mesclum) 17, cours Honoré - d'Estienne d'Orves, B.P.1862, 13222 Marseille Cedex 01.

Responsas daus mots croisats (de la p.6)

1-Parpavòla. 2-Roges. Rai. 3-Oc. Liebig. 4-Barr. Da. 5-Eitrablon. 6-NF. Rh. 7-Coton. PSA. 8-Apondre.

A- Provença. B- AOC. IFOP. C- RG. BT. To. D- Pelardon. E- Asira. ND. F- Erba. G- Orb. Pe. H- Laidors. I- Aiganhar.

Lecturas

Savetz çò que Felip Carbona, scientific, especialista de las matematicas e novel president de l'I.E.O. nacional ama coma liure ?

:-La Santa Estèla del centenari (e la Peira d'azard)

Aquesta responsa se trova dins la revua *Occitans!* onte respond a una entrevua ben intereissanta.

L'I.E.O. a per assurat un bon president! E nosautres mai l'amèm bien aqueste liure. **Parlarem** a co-editat *La Peira d'azard* daube l'I.E.O., qu'es un liure remirable de Jean-Claude Forêt que nos parla de la Vocança. Si lo coneissetz pas encara fau lo comandar sulcòp, la Margarita n'a encara en reserva.

Marcela Delpastre es mòrta...

Qu'es lo 6 de feurèir que la Marcela moriguèt. Repausa encuei dins sa terra lemosina, son país.

Era naissuá en 1925 a Germont de Chambaret (Nauta Vienna). Avia fait de bonas estudas e pus èra torna au país dins la ferma de la familha. Agricultura e escritura, qu'es coma aquò que passava son temps. Sus la fin de sa viá avia mai publicat en francés e qu'es per aquò qu'anèt un jorn a l'emission dau Pivòt per parlar de sos liures. I faguèran pas una bien gròssa plaça...

Pasmens son òbra es importanta en quantitat e en qualitat, en pròsa e en poesia. Per esemple : *Saumes pagans*, *Lo sang de las peiras*, *Paraulas per questa terra*, *Las vias priondas de la memòria*... e son darrei liure paregut : *Le Tombeau des ancêtres* (ed. Payot). Paísana e escrivana autentica avèm perdut una granda occitana.

Una bona jorna

Lo Sande 28 de Març, amassaa generala de **Parlarem** es Anonai (15 oras).

E lo vespre, l'eiquipa d'animacion chanta e conta es Eitables (sus las 9 oras).

Venetz nos veire !